ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)
της 31ης Ιανουαρίου 2006 *

Στην υπόθεση C-503/03,

με αντικείμενο προσφυγή του άρθρου 226 ΕΚ λόγω παραβάσεως, ασκηθείσα στις 27 Νοεμβρίου 2003,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένη από την C. O'Reilly και τον L. Escobar Guerrero, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Βασιλείου της Ισπανίας, εκπροσωπουμένου από τον M. Muñoz Pérez, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους B. Σκουρή, Πρόεδρο, P. Jann (εισηγητή), C. W. A. Timmermans, A. Rosas, J. Malenovský, προέδρους τμήματος, S. Von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts, E. Juhász, Γ. Αρέστη, A. Borg Barthet και M. Ilešič, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: J. Kokott
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 10ης Μαρτίου 2005,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με το δικόγραφό της, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, αρνούμενο τη χορήγηση θεωρήσεως καθώς και την είσοδο στο Ισπανικό έδαφος σε δύο υπηκόους τρίτων χωρών, μέλη της οικογενείας πολιτών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, απλώς και μόνον

επειδή περιλαμβάνονται στον κατάλογο ανεπιθυμήτων προσώπων του συστήματος πληροφοριών Σένγκεν (ΣΠΣ) (κατόπιν πρωτοβουλίας κράτους μέλους) και παραλείποντας να αιτιολογήσει επαρκώς τις εν λόγω αρνήσεις χορηγήσεως θεωρήσεως και εισόδου, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 1 έως 3 και 6 της οδηγίας 64/221/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1964, περί του συντονισμού των ειδικών μέτρων για τη διακίνηση και τη διαμονή αλλοδαπών, τα οποία δικαιολογούνται για λόγους δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας ή δημοσίας υγείας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/011, σ. 16).

Το νομικό πλαίσιο

Η οδηγία 64/221

2 Κατά το άρθρο 1 της οδηγίας:

«1. Οι διατάξεις της παρούσης οδηγίας ισχύουν για τους υπηκόους ενός κράτους μέλους, οι οποίοι διαμένουν ή μεταβαίνουν σε άλλο κράτος μέλος της Κοινότητος, είτε προκειμένου να ασκήσουν μισθωτή ή μη μισθωτή δραστηριότητα, είτε προκειμένου να αποδεχθούν υπηρεσίες.

2. Οι διατάξεις αυτές ισχύουν επίσης για τον σύζυγο και τα μέλη της οικογενείας που πληρούν τις προϋποθέσεις των κανονισμών και των οδηγιών που εκδίδονται στον τομέα αυτόν εις εκτέλεση της Συνθήκης.»

3 Κατά το άρθρο της 2:

«1. Η παρούσα οδηγία αφορά τις διατάξεις τις σχετικές με την είσοδο στην επικράτεια, την έκδοση ή την ανανέωση της αδείας διαμονής ή την απομάκρυνση από την επικράτεια, οι οποίες θεσπίζονται από τα κράτη μέλη για λόγους δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας ή δημοσίας υγείας.

2. Επίκληση τέτοιων λόγων δεν είναι δυνατόν να γίνει για την εξυπηρέτηση οικονομικών σκοπών.»

4 Το άρθρο 3 της οδηγίας ορίζει τα εξής:

«1. Τα μέτρα δημοσίας τάξεως ή δημοσίας ασφαλείας πρέπει να βασίζονται αποκλειστικά στην προσωπική συμπεριφορά του ατόμου που αφορούν.

2. Προηγούμενες ποινικές καταδίκες δεν δύνανται καθ' εαυτές να αιτιολογήσουν τη λήψη παρόμοιων μέτρων.

[...]»

5 Το άρθρο 6 της οδηγίας προβλέπει τα εξής:

«Οι λόγοι δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας ή δημοσίας υγείας, επί των οποίων βασίζεται η απόφαση που τον αφορά, γνωστοποιούνται στον ενδιαφερόμενο, εκτός αν λόγοι ασφαλείας του κράτους αντιτίθενται στη γνωστοποίηση.»

Το κεκτημένο του Σένγκεν

Οι συμφωνίες του Σένγκεν

6 Οι Κυβερνήσεις των κρατών της Οικονομικής Ενώσεως της Benelux, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατία της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας υπέγραψαν στο Σένγκεν (Λουξεμβούργο), στις 14 Ιουνίου 1985, τη συμφωνία σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα (ΕΕ 2000, L 239, σ. 13, στο εξής: συμφωνία του Σένγκεν).

7 Η συμφωνία αυτή συγκεκριμενοποιήθηκε με την υπογραφή στο Σένγκεν, στις 19 Ιουνίου 1990, μιας συμβάσεως εφαρμογής (ΕΕ 2000, L 239, σ. 19, στο εξής: ΣΕΣΣ), η οποία προβλέπει μέτρα συνεργασίας αποσκοπούντα στη διασφάλιση, σε αντιστάθμισμα της καταργήσεως των εσωτερικών συνόρων, της προστασίας του συνόλου των εδαφών των συμβαλλομένων μερών. Το Βασίλειο της Ισπανίας προσχώρησε στη συμφωνία του Σένγκεν και στη ΣΕΣΣ στις 25 Ιουνίου 1991 (ΕΕ 2000, L 239, σ. 69).

8 Το άρθρο 1 της ΣΕΣΣ ορίζει την έννοια του «αλλοδαπού» ως «κάθε πρόσωπο που δεν είναι υπήκοος των κρατών μελών των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων».

9 Ο τίτλος ΙΙ της ΣΕΣΣ περιέχει τις διατάξεις σχετικά με την κατάργηση των ελέγχων στα εσωτερικά σύνορα και την κυκλοφορία των προσώπων. Το άρθρο 5 της ΣΕΣΣ διέπει την είσοδο αλλοδαπών στα εδάφη των συμβαλλομένων κρατών (στο εξής: χώρος Σένγκεν). Το άρθρο αυτό ορίζει τα εξής:

«1. Μπορεί να επιτραπεί η είσοδος στο έδαφος των συμβαλλομένων μερών, για διαμονή που δεν υπερβαίνει τους τρεις μήνες, σε αλλοδαπούς που ανταποκρίνονται στις ακόλουθες προϋποθέσεις:

[...]

δ) δεν είναι καταχωρημένοι στους καταλόγους ανεπιθυμήτων·

[...]

2. Πρέπει να απαγορεύεται η είσοδος στο έδαφος των συμβαλλομένων μερών στους ξένους που δεν πληρούν τις προϋποθέσεις αυτές στο σύνολό τους, εκτός εάν ένα από τα μέρη κρίνει απαραίτητο να παρεκκλίνει από την αρχή αυτή για λόγους ανθρωπιστικούς, ή εθνικού συμφέροντος, ή λόγω διεθνών υποχρεώσεων. Στην περίπτωση αυτή, η είσοδος θα περιορίζεται στο έδαφος του ενδιαφερόμενου συμβαλλόμενου μέρους το οποίο θα πρέπει να ειδοποιήσει τα άλλα συμβαλλόμενα μέρη.

[...]»

10 Τα άρθρα 15 και 16 της ΣΕΣΣ περιέχουν ένα παράλληλο καθεστώς προς αυτό του άρθρου 5 όσον αφορά την έκδοση θεωρήσεων. Αυτές μπορούν κατ' αρχήν να εκδίδονται μόνον αν πληρούται, ιδίως, η προϋπόθεση του άρθρου 5, παράγραφος 1, στοιχείο δ΄, της ΣΕΣΣ. Κατά παρέκκλιση, μία θεώρηση μπορεί πάντως να εκδίδεται για μία από τις αιτίες που απαριθμούνται στο άρθρο 5, παράγραφος 2, της ΣΕΣΣ, ακόμη και σε περίπτωση που υφίσταται καταχώρηση στον κατάλογο ανεπιθυμήτων. Η γεωγραφική της ισχύς πρέπει επομένως να περιορίζεται στο έδαφος του κράτους μέλους που εκδίδει τη θεώρηση.

11 Ο τίτλος IV της ΣΕΣΣ είναι αφιερωμένος στο ΣΠΣ. Κατά το άρθρο 92, παράγραφος 1, της ΣΕΣΣ, το σύστημα αυτό αποτελείται από ένα εθνικό τμήμα σε καθένα από τα συμβαλλόμενα μέρη και από ένα τμήμα τεχνικής υποστηρίξεως. Παρέχει τη δυνατότητα στις αρμόδιες εθνικές αρχές, χάρη σε μια αυτόματη διαδικασία υποβολής ερωτήσεων, να έχουν στη διάθεσή τους τους πίνακες καταχωρήσεως προσώπων και αντικειμένων, κατά τη διενέργεια συνοριακών ελέγχων και διαπιστώσεων καθώς και άλλων αστυνομικών και τελωνειακών ελέγχων πραγματοποιουμένων στο εσωτερικό της χώρας σύμφωνα με την εθνική της νομοθεσία, καθώς και, στις περιπτώσεις καταχωρήσεως προσώπων με σκοπό την άρνηση εισόδου, ενόψει της διαδικασίας χορηγήσεως θεωρήσεων και τίτλων διαμονής και, γενικότερα, της διοικητικής παρακολουθήσεως των αλλοδαπών, μέσα στα πλαίσια της εφαρμογής των διατάξεων της ΣΕΣΣ για την κυκλοφορία των προσώπων.

12 Το άρθρο 96 της ΣΕΣΣ ρυθμίζει την καταχώρηση στους πίνακες με σκοπό την άρνηση εισόδου. Ορίζει τα εξής:

«1. Τα στοιχεία των αλλοδαπών που περιλαμβάνονται στο σύστημα με σκοπό την άρνηση εισόδου καταχωρούνται επί τη βάσει των εθνικών πινάκων καταχωρήσεως που βασίζονται σε ληφθείσες αποφάσεις, τηρουμένων των διαδικαστικών κανόνων που προβλέπονται από την εθνική νομοθεσία, τις διοικητικές αρχές ή τη σχετική νομολογία.

2. Οι αποφάσεις μπορούν να στηρίζονται στην απειλή για τη δημόσια τάξη ή την κρατική ασφάλεια που ενδέχεται να συνιστά η παρουσία ενός αλλοδαπού στο εθνικό έδαφος.

Τέτοια μπορεί να είναι, ιδίως, η περίπτωση:

α) αλλοδαπού ο οποίος καταδικάστηκε για αξιόποινη πράξη επισύρουσα στερητική της ελευθερίας ποινή τουλάχιστον ενός έτους·

β) αλλοδαπού εις βάρος του οποίου υπάρχουν βάσιμες υπόνοιες ότι διέπραξε σοβαρές αξιόποινες πράξεις, περιλαμβανομένων και αυτών που αναφέρονται στο άρθρο 71, ή εις βάρος του οποίου υπάρχουν πραγματικές ενδείξεις ότι προτίθεται να εκτελέσει παρόμοιες πράξεις στο έδαφος ενός συμβαλλομένου μέρους.

3. Οι αποφάσεις μπορούν να στηρίζονται επίσης στο γεγονός ότι ο αλλοδαπός αποτέλεσε αντικείμενο ενός μέτρου άμεσου και χωρίς αναστολή απομακρύνσεως, αποπομπής ή απελάσεως που περιλαμβάνει ή συνοδεύεται και από απαγόρευση εισόδου, ή, κατά περίπτωση, διαμονής, και στηρίζεται στην μη τήρηση των εθνικών ρυθμίσεων όσον αφορά την είσοδο ή τη διαμονή αλλοδαπών.»

13 Το άρθρο 94 της ΣΕΣΣ αφορά τα δεδομένα που μπορούν να εισαχθούν στο ΣΠΣ. Κατά την παράγραφό του 1, στο καταχωρούν κράτος απόκειται να ελέγχει αν η σπουδαιότητα της συγκεκριμένης περιπτώσεως δικαιολογεί την ενσωμάτωση της καταχωρήσεως στο ΣΠΣ. Η παράγραφός του 3 απαριθμεί κατά τρόπο περιοριστικό τα στοιχεία που μπορούν να εισάγονται. Μεταξύ αυτών περιλαμβάνονται:

«ζ) η ένδειξη ότι τα υπόψη πρόσωπα είναι οπλισμένα·

η) η ένδειξη ότι τα υπόψη πρόσωπα είναι βίαια·

θ) ο λόγος της σημάνσεως·

ι) η στάση που ενδείκνυται να τηρηθεί».

14 Κατά το άρθρο 105 της ΣΕΣΣ, το καταχωρούν κράτος είναι υπεύθυνο για την ακρίβεια, την ενημερότητα, καθώς και τη νομιμότητα της ενσωματώσεως των δεδομένων στο ΣΠΣ. Σύμφωνα με το άρθρο 106, μόνο το εν λόγω κράτος επιτρέπεται να τροποποιεί, να συμπληρώνει, να διορθώνει ή να διαγράφει τα δεδομένα που εισήγαγε. Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 112, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, οφείλει να εξετάσει την ανάγκη φυλάξεώς τους τρία χρόνια το αργότερο μετά την ενσωμάτωσή τους.

15 Δυνάμει του άρθρου 134 της ΣΕΣΣ, οι διατάξεις της συμβάσεως αυτής εφαρμόζονται μόνο κατά το μέτρο που συμβιβάζονται προς το κοινοτικό δίκαιο.

16 Οι προϋποθέσεις εγγραφής ενός αλλοδαπού στο ΣΠΣ ορίστηκαν ακριβέστερα με τη δήλωση της συσταθείσας από τη ΣΕΣΣ εκτελεστικής επιτροπής, της 18ης Απριλίου 1996, σχετικά με τον ορισμό της έννοιας «αλλοδαπός» (ΕΕ 2000, L 239, σ. 458, στο εξής: δήλωση της 18ης Απριλίου 1996). Κατά το γράμμα της δηλώσεως αυτής:

«Στα πλαίσια της εφαρμογής του άρθρου 96 της [ΣΕΣΣ],

οι απολαύοντες του κοινοτικού δικαίου δεν μπορούν να εγγραφούν καταρχήν στον κοινό κατάλογο ανεπιθύμητων.

Ωστόσο, τα εν λόγω πρόσωπα θα μπορούσαν να εγγραφούν στον κοινό κατάλογο αν οι όροι της εγγραφής τους ανταποκρίνονται στους κανόνες του κοινοτικού δικαίου:

α) τα μέλη της οικογένειας πολιτών της Ευρωπαϊκής Ένωσης τα οποία έχουν την ιθαγένεια τρίτου κράτους και τα οποία απολαμβάνουν του δικαιώματος εισόδου και διαμονής σε ένα κράτος μέλος, δυνάμει πράξεως εκδοθείσης κατ' εφαρμογή της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας·

β) [...]

Όταν διαπιστώνεται ότι ένα πρόσωπο εγγεγραμμένο στον κοινό κατάλογο ανεπιθύμητων είναι πρόσωπο το οποίο απολαύει του κοινοτικού δικαίου, η εγγραφή στον κατάλογο μπορεί να διατηρηθεί εφόσον ούτως ορίζεται στα πλαίσια του κοινοτικού δικαίου. Σε αντίθετη περίπτωση, το κράτος μέλος το οποίο έχει προβεί στην καταχώρηση προβαίνει στη λήψη όλων των απαραίτητων μέτρων για τη διαγραφή της καταχώρησης του προσώπου αυτού.»

17 Με την απόφαση SCH/Com-ex (99) 5, της 28ης Απριλίου 1999, η συσταθείσα από τη ΣΕΣΣ εκτελεστική επιτροπή ενέκρινε το εγχειρίδιο Sirene, σχετικά με τη θέση σε εφαρμογή και τη λειτουργία μιας διαδικασίας που επιτρέπει τη διαβίβαση, σε χρήστη που έλαβε θετική απάντηση σε σχετικό ερώτημα του συστήματος πληροφοριών Σένγκεν, των αναγκαίων συμπληρωματικών πληροφοριών για τη δράση του. Το εγχειρίδιο Sirene, όπως δημοσιεύθηκε κατόπιν της αποφάσεως 2003/19/ΕΚ του Συμβουλίου, της 14ης Οκτωβρίου 2002, σχετικά με τον αποχαρακτηρισμό ορισμένων τμημάτων του εγχειριδίου Sirene (ΕΕ 2003, L 8, σ. 34), προβλέπει, στο σημείο του 2.2.1, ότι το σύστημα είναι ανάγκη να ανταποκρίνεται το ταχύτερο δυνατό στις αιτήσεις για πληροφορίες που διατυπώνονται από τα άλλα συμβαλλόμενα μέρη (ΕΕ 2003, C 38, σ. 1). Η προθεσμία απαντήσεως δεν πρέπει να υπερβαίνει τις δώδεκα ώρες.

Το πρωτόκολλο Σένγκεν

18 Κατά το άρθρο 1 του πρωτοκόλλου για την ενσωμάτωση του κεκτημένου του Σένγκεν στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο προσαρτάται στη Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση και τη Συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας με τη Συνθήκη του Άμστερνταμ (στο εξής: πρωτόκολλο), δεκατρία κράτη μέλη της Ενώσεως, μεταξύ των οποίων η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και το Βασίλειο της Ισπανίας, εξουσιοδοτούνται να θεσπίσουν στενότερη συνεργασία μεταξύ τους στον τομέα που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κεκτημένου του Σένγκεν, όπως αυτό ορίζεται στο παράρτημα του εν λόγω πρωτοκόλλου. Η συνεργασία αυτή θα διεξάγεται εντός του νομικού και θεσμικού πλαισίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως καθώς και των Συνθηκών ΕΕ και ΕΚ.

19 Σύμφωνα με το παράρτημα του πρωτοκόλλου του Σένγκεν, αποτελούν τμήμα του κεκτημένου του Σένγκεν, μεταξύ άλλων, η συμφωνία του Σένγκεν και η ΣΕΣΣ, καθώς και οι αποφάσεις της εκτελεστικής επιτροπής που συστήθηκε από την τελευταία.

20 Δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του πρωτοκόλλου του Σένγκεν, από την ημερομηνία έναρξης ισχύος της Συνθήκης του Άμστερνταμ, το κεκτημένο του Σένγκεν εφαρμόζεται αμέσως στα δεκατρία κράτη μέλη που αναφέρονται στο άρθρο 1 του εν λόγω πρωτοκόλλου.

21 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του πρωτοκόλλου του Σένγκεν, το Συμβούλιο εξέδωσε, στις 20 Μαΐου 1999, την απόφαση 1999/436/ΕΚ, για τον καθορισμό, δυνάμει των οικείων διατάξεων της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, της νομικής βάσης για κάθε διάταξη ή απόφαση που συνιστά το κεκτημένο του Σένγκεν (ΕΕ L 176, σ. 17). Το άρθρο 62, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, ΕΚ ορίστηκε ως η νομική βάση του άρθρου 5 της ΣΕΣΣ [εξαιρέσει της παραγράφου 1, στοιχείο ε΄] και το άρθρο 62, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, ΕΚ ορίστηκε ως η νομική βάση των άρθρων 15 και 16 της ΣΕΣΣ. Επειδή δεν καθορίστηκε νομική βάση για τα

άρθρα 92 έως 119 και 134 της ΣΕΣΣ, καθώς και για τη δήλωση της 18ης Απριλίου 1996, οι διατάξεις αυτές, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 1, τέταρτο εδάφιο, του πρωτοκόλλου του Σένγκεν, θεωρούνται ως πράξεις βασιζόμενες στον τίτλο VI της Συνθήκης ΕΕ.

Η πριν από την άσκηση της προσφυγής διαδικασία

22 Η Επιτροπή κίνησε την πριν από την άσκηση της προσφυγής διαδικασία του άρθρου 226, πρώτο εδάφιο, ΕΚ λόγω δύο καταγγελιών που κατέθεσαν οι υπήκοοι της Αλγερίας Farid και Bouchair, στους οποίους οι ισπανικές αρχές αρνήθηκαν την είσοδο στον χώρο Σένγκεν.

23 Κατά τον χρόνο που του αρνήθηκαν την είσοδο, ο Farid ήταν παντρεμένος με Ισπανίδα υπήκοο και ζούσε με την οικογένειά του στο Δουβλίνο (Ιρλανδία). Κατά την άφιξή του στο αεροδρόμιο της Βαρκελώνης (Ισπανία) στις 5 Φεβρουαρίου 1999, με πτήση από την Αλγερία, απαγορεύτηκε στον Farid η είσοδος στον χώρο του Σένγκεν. Ο λόγος της απαγορεύσεως αυτής ήταν το γεγονός ότι ο Farid αποτελούσε αντικείμενο καταχωρήσεως με σκοπό την άρνηση εισόδου, ενσωματωμένης στο ΣΠΣ κατόπιν δηλώσεως της Ομοσπονδιακής Δημοκρατία της Γερμανίας. Με έγγραφο της 17ης Σεπτεμβρίου 1999, του αρνήθηκαν για τον ίδιο λόγο τη χορήγηση θεωρήσεως, την οποία ζήτησε στις 17 Σεπτεμβρίου 1999 από το ισπανικό προξενείο στο Δουβλίνο.

24 Κατά τον χρόνο της απαγορεύσεως της εισόδου στον Bouchair, αυτός ήταν επίσης παντρεμένος με Ισπανίδα υπήκοο και ζούσε με αυτήν στο Λονδίνο (Ηνωμένο Βασίλειο). Κατά την προετοιμασία ενός ταξιδίου διακοπών με τη γυναίκα του, ο Bouchair ζήτησε από το ισπανικό προξενείο στο Λονδίνο θεώρηση εισόδου στον χώρο του Σένγκεν. Η αίτηση για τη χορήγηση της θεωρήσεως απορρίφθηκε στις 9 Μαΐου 2000 για τον λόγο ότι ο Bouchair δεν ανταποκρινόταν στις προϋποθέσεις του άρθρου 5, παράγραφος 1, της ΣΕΣΣ. Δεύτερη αίτηση απορρίφθηκε στις 19 Ιουνίου 2001. Κατά τη διάρκεια της πριν από την άσκηση της προσφυγής διαδικασίας αποδείχθηκε ότι η θεώρηση δεν χορηγήθηκε λόγω της υπάρξεως, και για τον εν λόγω αιτούντα, καταχωρήσεως με σκοπό την άρνηση εισόδου, στην οποία είχε προβεί η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας.

25 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι, και στις δύο περιπτώσεις, ο λόγος της καταχωρήσεως δεν αναφερόταν στο ΣΠΣ.

26 Με έγγραφο της 23ης Απριλίου 2001, η Επιτροπή ζήτησε από το Βασίλειο της Ισπανίας να υποβάλει τις παρατηρήσεις της επί των καταγγελιών. Η Ισπανική Κυβέρνηση επιβεβαίωσε τα εκτεθέντα πραγματικά περιστατικά. Πάντως, αμφισβήτησε την αιτίαση σύμφωνα με την οποία η προσαπτομένη διοικητική πρακτική είναι αντίθετη προς την οδηγία 64/221.

27 Επειδή η Ισπανική Κυβέρνηση ενέμεινε στη θέση της απαντώντας στην αιτιολογημένη γνώμη που η Επιτροπή της απηύθυνε στις 26 Ιουνίου 2002, η τελευταία άσκησε την παρούσα προσφυγή.

28 Το Βασίλειο της Ισπανίας ζητεί να απορριφθεί η προσφυγή και να καταδικαστεί η Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Επί της προσφυγής

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

29 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, αρνούμενο την είσοδο στο έδαφός του και την έκδοση θεωρήσεως σε δύο υπηκόους τρίτης χώρας, συζύγους υπηκόων κράτους μέλους, μόνο για τον λόγο ότι τα πρόσωπα αυτά είχαν αποτελέσει αντικείμενο καταχωρήσεως στον κατάλογο ανεπιθυμήτων του ΣΠΣ, δεν τήρησε τις απαιτήσεις της οδηγίας 64/221, όπως αυτή ερμηνεύτηκε από το Δικαστήριο.

30 Η Ισπανική Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι διοικητική πρακτική σύμφωνη προς τις διατάξεις της ΣΕΣΣ δεν μπορεί να είναι αντίθετη προς το κοινοτικό δίκαιο, εφόσον οι διατάξεις της ΣΕΣΣ αποτελούν μέρος του κοινοτικού δικαίου από της ενσωματώσεως, με τη Συνθήκη του Άμστερνταμ, του κεκτημένου του Σένγκεν στο πλαίσιο της Ενώσεως.

31 Σύμφωνα με την εν λόγω κυβέρνηση, η πρακτική των ισπανικών αρχών είναι σύμφωνη προς τους κανόνες της ΣΕΣΣ. Για την καταχώρηση ενός προσώπου στον κατάλογο ανεπιθυμήτων του ΣΠΣ, το καταχωρούν κράτος είναι το μόνο αρμόδιο και το μόνο υπεύθυνο. Αρνούμενο την είσοδο στο έδαφός του και την έκδοση θεωρήσεως σε πρόσωπα που αποτελούν αντικείμενο αυτής της καταχωρήσεως, το Βασίλειο της Ισπανίας απλώς εξετέλεσε τις υποχρεώσεις του δυνάμει των άρθρων 5 και 15 της ΣΕΣΣ.

32 Ως προς την επιχειρηματολογία της Ισπανικής Κυβερνήσεως πρέπει, προκαταρκτικώς, να διευκρινιστούν οι σχέσεις μεταξύ της ΣΕΣΣ και του κοινοτικού δικαίου περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων.

33 Όσον αφορά την περίοδο πριν από την ενσωμάτωση του κεκτημένου του Σένγκεν στο πλαίσιο της Ενώσεως, οι σχέσεις αυτές διέπονταν από το άρθρο 134 της ΣΕΣΣ, σύμφωνα με το οποίο οι διατάξεις της τελευταίας εφαρμόζονταν μόνο στο μέτρο που συμβιβάζονταν με το κοινοτικό δίκαιο.

34 Η διάταξη αυτή επαναλήφθηκε από το πρωτόκολλο του Σένγκεν το οποίο, στο τρίτο εδάφιο του προοιμίου του, επιβεβαιώνει ότι οι διατάξεις του κεκτημένου του Σένγκεν εφαρμόζονται μόνον εάν και στον βαθμό που συμβιβάζονται με το δίκαιο της Ενώσεως και της Κοινότητας. Το άρθρο 1 του εν λόγω πρωτοκόλλου διευκρινίζει ότι η στενότερη συνεργασία στον τομέα του κεκτημένου του Σένγκεν πρέπει να διεξάγεται εντός του νομικού και θεσμικού πλαισίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και με σεβασμό των Συνθηκών. Η διάταξη αυτή αποτελεί την ιδιαίτερη έκφραση της αρχής που διατυπώνεται στο άρθρο 43, παράγραφος 1, ΕΕ, σύμφωνα με την οποία η στενότερη συνεργασία πρέπει να τηρεί τις εν λόγω συνθήκες και το θεσμικό πλαίσιο της Ενώσεως καθώς και το κοινοτικό κεκτημένο.

35 Επομένως, το γεγονός ότι μια διοικητική πρακτική είναι σύμφωνη προς τις διατάξεις της ΣΕΣΣ καθιστά δυνατή τη δικαιολόγηση της συμπεριφοράς των αρμοδίων εθνικών αρχών μόνον καθόσον η εφαρμογή των οικείων διατάξεων συμβιβάζεται με τους κοινοτικούς κανόνες που διέπουν την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων.

36 Και στις δύο περιπτώσεις που αποτελούν αντικείμενο της παρούσας προσφυγής, όπως ισχυρίστηκε και η Ισπανική Κυβέρνηση, οι ισπανικές αρχές ενήργησαν σύμφωνα προς τον προβλεπόμενο από τη ΣΕΣΣ μηχανισμό. Πράγματι, δυνάμει των άρθρων 94, παράγραφος 1, και 105 της ΣΕΣΣ, η εκτίμηση όσον αφορά την ύπαρξη ή όχι περιστάσεων που να δικαιολογούν την ενσωμάτωση της καταχωρήσεως αλλοδαπού στο ΣΠΣ αποτελεί αρμοδιότητα του καταχωρούντος κράτους, εν προκειμένω της Ομοσπονδιακής Δημοκρατία της Γερμανίας, η οποία είναι υπεύθυνη για την ακρίβεια, την ενημερότητα καθώς και τη νομιμότητα των δεδομένων που εισήχθησαν στο ΣΠΣ και είναι η μόνη εξουσιοδοτημένη να τα συμπληρώνει, να τα διορθώνει ή να τα διαγράφει. Όσον αφορά τα λοιπά συμβαλλόμενα κράτη, πλην εξαιρετικών περιστάσεων που πάντως δεν συντρέχουν στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, αυτά υποχρεούνται, σύμφωνα με τα άρθρα 5 και 15 της ΣΕΣΣ, να αρνηθούν την είσοδο και την έκδοση θεωρήσεως στον αλλοδαπό που αποτελεί αντικείμενο καταχωρήσεως στον κατάλογο ανεπιθυμήτων.

37 Ο αυτοματισμός της αρνήσεως αυτής αποτελεί την έκφραση της αρχής της συνεργασίας μεταξύ των συμβαλλομένων κρατών, η οποία αποτελεί τη βάση του κεκτημένου του Σένγκεν και η οποία είναι απαραίτητη για τη λειτουργία ενός ολοκληρωμένου συστήματος διαχειρίσεως που αποσκοπεί στη διασφάλιση υψηλού και ενιαίου επιπέδου ελέγχου και παρακολουθήσεως στα εξωτερικά σύνορα με συνέπεια την ελεύθερη διέλευση των συνόρων στο εσωτερικό του χώρου του Σένγκεν.

38 Πάντως, στο μέτρο που ο αυτοματισμός της αρνήσεως που προβλέπεται από τα άρθρα 5 και 15 της ΣΕΣΣ δεν διακρίνει ανάλογα με το αν ο ενδιαφερόμενος αλλοδαπός είναι ή δεν είναι σύζυγος υπηκόου κράτους μέλους, πρέπει να εξεταστεί

αν η συμπεριφορά των ισπανικών αρχών συμβιβαζόταν με τις κοινοτικές διατάξεις που διέπουν την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων, ειδικότερα με την οδηγία 64/221.

Επί του πρώτου λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

39 Η Επιτροπή προσάπτει στο Βασίλειο της Ισπανίας ότι δεν έλαβε υπόψη τις διατάξεις της οδηγίας 64/221 αρνούμενο την είσοδο στο έδαφός του και την έκδοση θεωρήσεως σε δύο υπηκόους τρίτης χώρας, συζύγους υπηκόων κράτους μέλους, μόνο για τον λόγο ότι είχαν καταχωρηθεί στον κατάλογο ανεπιθυμήτων του ΣΠΣ. Υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, η πρόσβαση στο έδαφος κράτους μέλους μπορεί να απαγορευθεί σε πολίτη της Ενώσεως ή σε μέλος της οικογένειάς του μόνον αν ο ενδιαφερόμενος συνιστά πραγματική και επαρκώς σοβαρή απειλή, θίγουσα θεμελιώδες συμφέρον της κοινωνίας (αποφάσεις της 28ης Οκτωβρίου 1975, 36/75, Rutili, Συλλογή τόμος 1975, σ. 367, σκέψη 28, και της 27 Οκτωβρίου 1977, 30/77, Bouchereau, Συλλογή τόμος 1977, σ. 617, σκέψη 35).

40 Η Ισπανική Κυβέρνηση παρατηρεί ότι, με εξαίρεση την ειδική περίπτωση των αιτήσεων διαμονής, δεν υφίσταται διάταξη στη ΣΕΣΣ που να υποχρεώνει συμβαλλόμενο κράτος να ζητεί πληροφορίες από το κράτος που προέβη στην καταχώρηση στον κατάλογο ανεπιθυμήτων για τους λόγους που δικαιολογούν την ενσωμάτωση αυτής της καταχωρήσεως στο ΣΠΣ. Τονίζει ότι, όπως προκύπτει από τη δήλωση της 18ης Απριλίου 1996, τα συμβαλλόμενα κράτη δέχθηκαν την αρχή σύμφωνα με την οποία η εγγραφή και η διατήρηση αυτής στο ΣΠΣ των απολαυόντων του κοινοτικού δικαίου είναι δυνατή μόνον αν συμβιβάζεται με το κοινοτικό δίκαιο. Επομένως, η ύπαρξη αυτής της εγγραφής θα μπορούσε θεμιτά να θεωρηθεί ως η ένδειξη πραγματικής και σοβαρής απειλής.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

41 Αναγνωρίζοντας τη σημασία της διασφαλίσεως της προστασίας της οικογενειακής ζωής των υπηκόων των κρατών μελών προκειμένου να εξαφανισθούν τα εμπόδια για την άσκηση των θεμελιωδών ελευθεριών που εγγυάται η Συνθήκη ΕΚ (αποφάσεις της 11ης Ιουλίου 2002, C-60/00, Carpenter, Συλλογή 2002, σ. I-6279, σκέψη 38, και της 25ης Ιουλίου 2002, C-459/99, MRAX, Συλλογή 2002, σ. I-6591, σκέψη 53), ο κοινοτικός νομοθέτης επέκτεινε ευρέως, με τους κανονισμούς και τις οδηγίες που αφορούν την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων, την εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου όσον αφορά την είσοδο και τη διαμονή στο έδαφος των κρατών μελών στους υπηκόους τρίτων χωρών, συζύγους υπηκόων κρατών μελών. Τα κράτη μέλη μπορούν μεν, οσάκις υπήκοος κράτους μέλους μετακινείται στο εσωτερικό της Κοινότητας με σκοπό την άσκηση των δικαιωμάτων που του απονέμονται από την εν λόγω συνθήκη και τις διατάξεις που θεσπίστηκαν για την εφαρμογή της, να επιβάλουν υποχρέωση θεωρήσεως εισόδου στον σύζυγό του, υπήκοο τρίτης χώρας, πλην όμως οφείλουν να παρέχουν στον τελευταίο κάθε διευκόλυνση για τη λήψη της αναγκαίας θεωρήσεως.

42 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι οι Farid και Bouchair, υπήκοοι τρίτων χωρών, αντλούσαν από το καθεστώς τους των συζύγων υπηκόων κράτους μέλους το δικαίωμα εισόδου στο έδαφος των κρατών μελών ή λήψεως θεωρήσεως προς τον σκοπό αυτό.

43 Εντούτοις, το δικαίωμα των υπηκόων κράτους μέλους και των συζύγων τους να εισέρχονται και να διαμένουν στο έδαφος άλλου κράτους μέλους δεν είναι απεριόριστο. Μεταξύ των περιορισμών που προβλέπει ή επιτρέπει το κοινοτικό δίκαιο, το άρθρο 2 της οδηγίας 64/221 επιτρέπει στα κράτη μέλη να απαγορεύουν σε υπηκόους άλλων κρατών μελών ή στους συζύγους των, υπηκόους τρίτης χώρας, την είσοδο στο έδαφός τους για λόγους δημοσίας τάξεως ή δημοσίας ασφαλείας (βλ., ως προς τον σύζυγο, προπαρατεθείσα απόφαση MRAX, σκέψεις 61 και 62).

44 Ο κοινοτικός νομοθέτης, εντούτοις, έθεσε αυστηρούς περιορισμούς στην επίκληση αυτών των λόγων από τα κράτη μέλη. Το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 64/221 αναφέρει ότι τα μέτρα δημοσίας τάξεως ή δημοσίας ασφαλείας πρέπει να βασίζονται αποκλειστικά στην προσωπική συμπεριφορά του ατόμου που αφορούν. Η παράγραφος 2 του άρθρου αυτού διευκρινίζει ότι προηγούμενες ποινικές καταδίκες δεν δύνανται καθ' εαυτές να αιτιολογήσουν τη λήψη αυτών των μέτρων. Κατά συνέπεια, η ύπαρξη ποινικής καταδίκης δεν μπορεί να γίνει δεκτή ως αιτιολογία παρά μόνον αν από τις περιστάσεις που οδήγησαν στην καταδίκη αυτή προκύπτει η ύπαρξη ατομικής συμπεριφοράς που συνιστά ενεστώσα απειλή κατά της δημοσίας τάξεως (αποφάσεις Bouchereau, προπαρατέθηκε, σκέψη 28, και της 19ης Ιανουαρίου 1999, C-348/96, Calfa, Συλλογή 1999, σ. I-11, σκέψη 24).

45 Όσον αφορά το Δικαστήριο, ανέκαθεν τόνιζε ότι η εξαίρεση δημοσίας τάξεως συνιστά παρέκκλιση από τη θεμελιώδη αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων, η οποία πρέπει να ερμηνεύεται στενώς και της οποίας το περιεχόμενο δεν μπορεί να καθορίζεται μονομερώς από τα κράτη μέλη (προπαρατεθείσες αποφάσεις Rutili, σκέψη 27· Bouchereau, σκέψη 33· Calfa, σκέψη 23, καθώς και απόφαση της 29ης Απριλίου 2004, Ορφανόπουλος και Oliveri, C-482/01 και C-493/01, Συλλογή 2004. σ. I-5257, σκέψεις 64 και 65).

46 Συνεπώς, κατά πάγια νομολογία, η εκ μέρους εθνικής αρχής επίκληση της εννοίας της δημοσίας τάξεως υποθέτει, εν πάση περιπτώσει, την ύπαρξη, εκτός της κοινωνικής ταραχής που συνιστά κάθε παράβαση του νόμου, πραγματικής και επαρκώς σοβαρής απειλής, θίγουσας θεμελιώδες συμφέρον της κοινωνίας (προπαρατεθείσες αποφάσεις Rutili, σκέψη 28· Bouchereau, σκέψη 35, καθώς και Ορφανόπουλος και Oliveri, σκέψη 66).

47 Πρέπει να τονιστεί ότι, στην περίπτωση υπηκόου τρίτης χώρας, συζύγου υπηκόου κράτους μέλους, η αυστηρή αυτή ερμηνεία της εννοίας της δημοσίας τάξεως καθιστά επίσης δυνατή την προστασία του δικαιώματος του τελευταίου για σεβασμό της οικογενειακής του ζωής υπό την έννοια του άρθρου 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, που υπεγράφη στη Ρώμη στης 4 Νοεμβρίου 1950 (βλ., υπό την έννοια αυτή, προπαρατεθείσα απόφαση Carpenter, σκέψη 41, και την απόφαση της 23ης Σεπτεμβρίου 2003, C-109/01, Akrich, Συλλογή 2003, σ. I-9607, σκέψη 58).

48 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η έννοια της δημοσίας τάξεως κατά το άρθρο 2 της οδηγίας 64/221 δεν αντιστοιχεί σε αυτήν του άρθρου 96 της ΣΕΣΣ. Πράγματι, κατά το τελευταίο αυτό άρθρο, καταχώρηση στον κατάλογο ανεπιθυμήτων του ΣΠΣ μπορεί να βασίζεται στην απειλή κατά της δημοσίας τάξεως εφόσον ο ενδιαφερόμενος καταδικάστηκε για αξιόποινη πράξη επισύρουσα στερητική της ελευθερίας ποινή τουλάχιστον ενός έτους [παράγραφος 2, στοιχείο α΄] ή αφ' ης αυτός αποτέλεσε αντικείμενο ενός μέτρου που βασίζεται στη μη τήρηση εθνικής ρυθμίσεως σχετικά με την είσοδο και τη διαμονή των αλλοδαπών (παράγραφος 3). Αντίθετα προς το καθεστώς που προβλέπει η οδηγία 64/221, όπως ερμηνεύθηκε από το Δικαστήριο, αυτές οι περιστάσεις δικαιολογούν καθ' εαυτές την καταχώρηση, ανεξάρτητα από οποιαδήποτε συγκεκριμένη εκτίμηση της απειλής που συνιστά ο ενδιαφερόμενος.

49 Πάντως, δυνάμει των άρθρων 5 και 15 της ΣΕΣΣ, η είσοδος στον χώρο του Σένγκεν ή η έκδοση θεωρήσεως προς τον σκοπό αυτό, κατ' αρχήν, δεν μπορεί να επιτραπεί στον αλλοδαπό που έχει καταχωρηθεί σε κατάλογο ανεπιθυμήτων.

50 Επομένως, στο πλαίσιο του προβλεπομένου από τη ΣΕΣΣ μηχανισμού, ένα άτομο που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 64/221, όπως είναι ο υπήκοος τρίτης χώρας, σύζυγος υπηκόου κράτους μέλους, κινδυνεύει να στερηθεί της προστασίας που προβλέπει η εν λόγω οδηγία, σε περίπτωση καταχωρήσεως σε κατάλογο ανεπιθυμήτων.

51 Για να προληφθεί αυτός ο κίνδυνος, τα συμβαλλόμενα κράτη ανέλαβαν την υποχρέωση, με τη δήλωση της 18ης Απριλίου 1996, να προβαίνουν στην καταχώρηση στον κατάλογο ανεπιθυμήτων ενός προσώπου που απολαύει του κοινοτικού δικαίου μόνον αν πληρούνται οι απαιτούμενες από το τελευταίο προϋποθέσεις.

52 Αυτό σημαίνει ότι ένα συμβαλλόμενο κράτος μπορεί να προβεί στην καταχώρηση υπηκόου τρίτης χώρας, συζύγου υπηκόου κράτους μέλους, μόνον αφού διαπιστώσει ότι η παρουσία του προσώπου αυτού συνιστά πραγματική, ενεστώσα και επαρκώς σοβαρή απειλή, θίγουσα θεμελιώδες συμφέρον της κοινωνίας υπό την έννοια της οδηγίας 64/221.

53 Υπό τις συνθήκες αυτές, η εγγραφή στο ΣΠΣ ενός υπηκόου τρίτης χώρας, συζύγου υπηκόου κράτους μέλους, συνιστά ασφαλώς ένδειξη περί της υπάρξεως λόγου που δικαιολογεί την απαγόρευση της εισόδου του στον χώρο του Σένγκεν. Πάντως, η ένδειξη αυτή πρέπει να ενισχύεται από πληροφορίες που καθιστούν δυνατό στο κράτος μέλος το οποίο συμβουλεύεται το ΣΠΣ να διαπιστώσει, πριν από την απαγόρευση της εισόδου στον χώρο του Σένγκεν, ότι η παρουσία του ενδιαφερομένου στον εν λόγω χώρο συνιστά πραγματική, ενεστώσα και επαρκώς σοβαρή απειλή, θίγουσα θεμελιώδες συμφέρον της κοινωνίας. Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το άρθρο 94, παράγραφος 3, στοιχείο θ΄, της ΣΕΣΣ επιτρέπει ρητώς την ένδειξη του λόγου της καταχωρήσεως.

54 Και στις δύο περιπτώσεις που οδήγησαν στην παρούσα προσφυγή, οι ισπανικές αρχές, ενώπιον των οποίων οι Farid και Bouchair, υπήκοοι τρίτης χώρας, είχαν προσκομίσει τα απαραίτητα δικαιολογητικά όσον αφορά το καθεστώς τους των συζύγων υπηκόων κράτους μέλους, περιορίστηκαν, προκειμένου να απαγορεύσουν στους ενδιαφερομένους την είσοδο στον χώρο του Σένγκεν, στη διαπίστωση της υπάρξεως καταχωρήσεων στον κατάλογο ανεπιθυμήτων του ΣΠΣ, που δεν περιείχαν την ένδειξη της αιτίας τους.

55 Σε μια τέτοια περίπτωση, οι ισπανικές αρχές δεν νομιμοποιούνταν να αρνηθούν την εν λόγω είσοδο στους ενδιαφερομένους χωρίς προηγουμένως να έχουν εξετάσει αν η παρουσία τους αποτελούσε πραγματική, ενεστώσα και επαρκώς σοβαρή απειλή, θίγουσα θεμελιώδες συμφέρον της κοινωνίας.

56 Στο πλαίσιο της εξετάσεως αυτής πρέπει να παρατηρηθεί ότι η αρχή της έντιμης συνεργασίας, στην οποία βασίζεται το κεκτημένο του Σένγκεν, συνεπάγεται μεν ότι το κράτος που συμβουλεύεται το ΣΠΣ λαμβάνει προσηκόντως υπόψη τα στοιχεία που παρέχει το κράτος που προέβη στην καταχώρηση, όμως συνεπάγεται επίσης ότι το τελευταίο πρέπει να θέτει στη διάθεση του πρώτου τις συμπληρωματικές πληροφορίες που του επιτρέπουν να εκτιμήσει συγκεκριμένα τη σημασία της απειλής, την οποία το καταχωρηθέν πρόσωπο μπορεί να συνιστά.

57 Το δίκτυο των γραφείων Sirene τέθηκε σε εφαρμογή, ακριβώς, για να ενημερώνει τις εθνικές αρχές που αντιμετωπίζουν ένα πρόβλημα κατά την εκτέλεση καταχωρήσεως. Σύμφωνα με το σημείο 2.2.1 του εγχειριδίου Sirene, το Sirene είναι ανάγκη να ανταποκρίνεται το ταχύτερο δυνατό στις αιτήσεις για πληροφορίες που διατυπώνονται από τα άλλα συμβαλλόμενα μέρη, η δε προθεσμία απαντήσεως δεν πρέπει να υπερβαίνει τις 12 ώρες.

58 Εν πάση περιπτώσει, η προθεσμία απαντήσεως σε αίτηση πληροφοριών δεν μπορεί να υπερβαίνει ένα εύλογο χρονικό διάστημα ενόψει των συγκεκριμένων περιστάσεων, οι οποίες μπορούν να εκτιμηθούν διαφορετικά, ανάλογα με το αν πρόκειται για αίτηση θεωρήσεως ή διελεύσεως συνόρων. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, επιβάλλεται οι εθνικές αρχές, οι οποίες, έχοντας διαπιστώσει ότι ένας υπήκοος τρίτης χώρας, σύζυγος υπηκόου κράτους μέλους, αποτέλεσε αντικείμενο καταχωρήσεως στον κατάλογο ανεπιθυμήτων του ΣΠΣ, ζήτησαν συμπληρωματικές πληροφορίες από το κράτος που προέβη στην καταχώρηση, να λάβουν ταχέως από το τελευταίο τις σχετικές πληροφορίες.

59 Ενόψει όλων αυτών των εκτιμήσεων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, αρνούμενο την είσοδο στον χώρο του Σένγκεν στον Farid, καθώς και την έκδοση θεωρήσεως με σκοπό την είσοδο στον χώρο αυτό στους Farid και Bouchair, υπηκόους τρίτης χώρας, συζύγους υπηκόων κράτους μέλους, μόνο για τον λόγο ότι είχαν καταχωρηθεί στον κατάλογο ανεπιθυμήτων του ΣΠΣ, χωρίς προηγουμένως να εξετάσει αν η παρουσία των προσώπων αυτών συνιστά πραγματική, ενεστώσα και επαρκώς σοβαρή απειλή για θεμελιώδες συμφέρον της κοινωνίας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 1 έως 3 της οδηγίας 64/221.

Επί του δευτέρου λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

60 Με τον λόγο αυτό, η Επιτροπή προσάπτει στις ισπανικές αρχές ότι δεν ανέφεραν, στις αποφάσεις τους, τους λόγους δημοσίας τάξεως και δημοσίας ασφαλείας επί των οποίων στηρίχθηκαν για να αρνηθούν στους Farid και Bouchair την είσοδο στο ισπανικό έδαφος και την έκδοση θεωρήσεως.

61 Η Ισπανική Κυβέρνηση επαναλαμβάνει στο υπόμνημά της αντικρούσεως τα ίδια επιχειρήματα που προέβαλε και έναντι του πρώτου λόγου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

62 Ως προς τον πρώτο λόγο διαπιστώθηκε, στη σκέψη 59 της παρούσας αποφάσεως, ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, αρνούμενο την είσοδο στον χώρο του Σένγκεν στον Farid, καθώς και την έκδοση θεωρήσεως με σκοπό την είσοδο στον εν λόγω χώρο στους Farid και Bouchair, υπηκόους τρίτης χώρας, συζύγους υπηκόων κράτους μέλους, μόνο για τον λόγο ότι είχαν καταχωρηθεί στον κατάλογο ανεπιθυμήτων του ΣΠΣ, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 1 έως 3 της οδηγίας 64/221.

63 Επειδή η άρνηση των ισπανικών αρχών ήταν το μόνο περιστατικό που συνιστά την προβαλλομένη από την Επιτροπή παραβίαση του κοινοτικού δικαίου, η απόφανση επί του δευτέρου λόγου παρέλκει.

Επί των δικαστικών εξόδων

64 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστεί το Βασίλειο της Ισπανίας και το τελευταίο ηττήθηκε, το Βασίλειο της Ισπανίας πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφασίζει:

1) Το Βασίλειο της Ισπανίας, αρνούμενο την είσοδο στο έδαφος των κρατών που είναι συμβαλλόμενα μέρη στη συμφωνία σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα, που υπεγράφη στις 14 Ιουνίου 1985 στο Σένγκεν, στον Farid, καθώς και την έκδοση θεωρήσεως με σκοπό την είσοδο στο εν λόγω έδαφος στους Farid και Bouchair, υπηκόους τρίτης χώρας, συζύγους υπηκόων κράτους μέλους, μόνο για τον λόγο ότι είχαν καταχωρηθεί στον κατάλογο ανεπιθυμήτων του συστήματος πληροφοριών Σένγκεν, χωρίς προηγουμένως να εξεταστεί αν η παρουσία των προσώπων αυτών συνιστά πραγματική, ενεστώσα και επαρκώς σοβαρή απειλή θίγουσα θεμελιώδες συμφέρον της κοινωνίας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 1 έως 3 της οδηγίας 64/221/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1964, περί του συντονισμού των ειδικών μέτρων για τη διακίνηση και τη διαμονή αλλοδαπών, τα οποία δικαιολογούνται για λόγους δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας ή δημοσίας υγείας.

2) Καταδικάζει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)